

Wij onderschrijven het streven van de regering naar een inclusieve samenleving en het uitgangspunt dat meedoen goed is voor mensen en de maatschappij.

In algemene zin zijn wij van mening dat het niet aan het Rijk is om gemeenten middels wetgeving dwingend en in het onderhavige geval tot in detail op te leggen hoe zij hun taken moeten uitvoeren. Het Rijk is systeemverantwoordelijke, maar moet de keuze om de Participatiewet decentraal te laten uitvoeren, respecteren. Gemeenten ervaren steeds meer bemoeienis van het Rijk en daarmee op vele onderdelen een forse inperking van de gemeentelijke beleids- en uitvoeringsvrijheid.

Het feit dat een aantal gemeenten hun klanten onvoldoende kennen en activeren, zou niet mogen leiden tot brede wetgeving om dat doel wel te bereiken. Veel gemeenten kennen hun klanten wel en zetten in op optimale participatie. In de Participatiewet is bovendien al impliciet opgenomen dat bijstandsgerechtigden verplicht zijn er alles aan te doen om zo snel mogelijk (weer) in eigen onderhoud te kunnen voorzien, en als dat (nog) niet mogelijk is naar vermogen maatschappelijk te participeren of aan problemen te werken die daar een belemmering voor vormen. Ook is impliciet in de Participatiewet (en aanverwante wetgeving) opgenomen dat gemeenten verplicht zijn zich hiervoor in te spannen en de nodige middelen en begeleiding te bieden. In die zin is de nu voorgestelde wetswijziging overbodig en bureaucratiserend.

Ook bureaucratiserend is dat met het onderhavige wetsvoorstel gemeenten een extra verordeningplicht krijgen. Ze moeten een verordening taaleis opstellen en door de gemeenteraad laten vaststellen. De meerwaarde hiervan is ons niet duidelijk. Verder vragen we ons af wat de meerwaarde van het in stand laten van de verordening tegenprestatie (wat ons betreft toch al een dode letter) is. Als iedereen een verplichte set met afspraken ontvangt, is daarin immers ook de vorm en inhoud van de participatieactiviteiten neergelegd? We pleiten voor opheffing van deze verordeningplicht.

De opgelegde (uitvoerings)regels in het onderhavige voorstel brengen extra druk op de toch al krappe budgetten (m.n. bedrijfsvoerings-/uitvoeringskosten) met zich mee. Bovendien zorgt het huidige systeem van financiering (met perverse prikkels) ervoor dat (sommige) gemeenten de keuze maken om meer te focussen op klanten met uitstroomkansen, en minder op die met een grote afstand tot de arbeidsmarkt. Er zou dus beter een systeemverandering kunnen worden doorgevoerd, dan een bestaand systeem in stand te houden met lapmiddelen.

In onze gemeente kennen we onze klanten en doet elke klant wat hij/zij kan. Dat wil zeggen dat wie kan werken werkt, wie dat (nog) niet kan naar vermogen op andere wijze participeert en wie ook daartoe niet in staat is, werkt aan zijn/haar problemen die daarvoor een belemmering vormen. Zij krijgen daarbij de nodige, op maatwerk gebaseerde begeleiding. We gaan uit van de intrinsieke motivatie van de klant en ervaren nauwelijks onwil. We zien en spreken onze klanten met een bepaalde frequentie die ook weer afhankelijk is van de situatie en dus gebaseerd is op maatwerk. We maken gebruik van allerlei methodieken (waaronder FIP) en zijn in samenwerking met de wetenschap constant bezig met verbetering en professionalisering van de uitvoeringspraktijk. Daarbij registreren we de afspraken met de klant en bekijken we in ieder geval jaarlijks, maar als dat nodig is vaker, of hij/zij voldoende participeert en of er meer of andere mogelijkheden zijn. We doen jaarlijks verslag aan de gemeenteraad over o.a. de (hoge) participatiegraad van ons bijstandsbestand.